

בש"פ 2155/16 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2155/16

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן
העורר: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

תאריך הישיבה: ערר על החלטת בית משפט מחוזי בנצרת (כב' השופט א' קולה) במ"ת 37900-04-15 מיום 25.2.2016 י' באדר ב התשע"ו (20.03.16)

בשם העורר: עו"ד ראפי מסאלחה

בשם המשיבה: עו"ד עידית פרג'ון

החלטה

1. לפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופט א' קולה) מיום 25.2.2016 לדחות את בקשת העורר לעיון חוזר בתנאי מעצרו בפיקוח אלקטרוני.

2. נגד העורר, תושב כפר כנא, הוגש ביום 22.4.2015 כתב אישום לבית המשפט המחוזי בנצרת המייחס לו עבירה של סיוע לחבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) בצירוף סעיף 31 לחוק העונשין. בכתב האישום הואשמו יחד עם העורר בנו הקטין וקטין נוסף שהוא קרוב משפחה של העורר. כמתואר בכתב האישום, בין בנו של העורר לבין קטין נוסף (להלן: המתלונן) התגלע סכסוך עובר לאירוע נושא כתב האישום. על פי הנתען, העורר סייע לבנו לתקוף באמצעות גרזן את המתלונן. כתוצאה מפגיעות הגרזן נפצע המתלונן בראשו והוא נזקק לאשפוז. נטען, כי סיועו של העורר התבטא בכך שסיפק לבנו את הגרזן; עודד אותו לתקוף את

עמוד 1

המתלונן; נכח בזירה בעת האירוע; ואף אחז בשלב מסוים בגרזן בעצמו.

3. ביום 21.5.2015 הורה בית המשפט המחוזי (כב' השופט א' קולה) על מעצר העורר עד תום ההליכים. עם זאת, נפסק כי ייתכן שיש בכוחה של חלופת מעצר כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מהעורר. לפיכך לבקשת בית המשפט, הוגש ביום 25.5.2015 תסקיר בעניינו של העורר. שירות המבחן התרשם כי הרקע למעשה הוא סכסוך ישן בין בנו של העורר לבין המתלונן שבמסגרתו הכה לכאורה המתלונן את בנו של העורר וגרם לו נזק גופני. עוד צוין כי לאחר ביצוע העבירה נערכה "סולחה" בין הצדדים (להלן: הסכם הסולחה). ואולם, נאמר בנוסף כי בין הצדדים עדיין קיימת מתיחות; כי רמת המסוכנות הנשקפת מהעורר בינונית; וכי קיים חשש להישנות התנהגות דומה בעתיד. עם זאת, שירות המבחן המליץ לשקול בחיוב את שחרור העורר למעצר בפיקוח אלקטרוני בכפר כנא וזאת על יסוד התרשמותו כי העורר אינו בעל דפוסיים אלימים באישיותו; נוכח הסכם הסולחה; והתרשמות חיובית של שירות המבחן מהמפקחים שהוצעו.

4. חרף המלצת שירות המבחן דחה בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופט י' אברהם) ביום 4.6.2015 את בקשת העורר לשחררו לחלופת מעצר. זאת, לאחר שקבע כי החלופה המוצעת אינה מאיינת את המסוכנות הנשקפת ממנו ואת החשש מפני שיבוש הליכים. ערר על החלטה זו שהוגש לבית משפט זה נדחה (בש"פ 3957/15 פלוני נ' מדינת ישראל (23.6.2015)). ניתנה על ידי כב' השופט נ' הנדל). בהמשך לדברים אלה פנה העורר פעם נוספת לבית המשפט המחוזי בבקשה לעיון חוזר בהצעה לחלופת מעצר שונה (להלן: החלופה השנייה). ביום 30.6.2015 קיבל בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופט י' אברהם) את בקשת העורר לשחררו לחלופת מעצר מלא בבית אחותו בכפר טורעאן, ובכפוף להתקיימות תנאים נוספים שפורטו בהחלטה ושעניינם הימצאות העורר תחת פיקוח צמוד ואיסור על עזיבת בית אחותו.

5. בחלוף כמה חודשים ממתן החלטה זו, נוכחה המשיבה כי העורר הפר במספר הזדמנויות שונות את תנאי שחרורו לחלופה. על רקע זה, הגישה המשיבה בקשה לעיון חוזר בהחלטה בעניין שחרור העורר לחלופה השנייה. ביום 15.10.2015 קיבל בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופט י' אברהם) את הבקשה. כעולה מההחלטה, העורר הפר את תנאי השחרור בכך שביקר בכפר כנא כמה פעמים ללא נטילת אישור מבית המשפט ואף יצר קשר עם משפחת המתלונן. במהלך אחד מביקוריו הותקף העורר על ידי משפחת המתלונן וכתוצאה מכך נגרמו לו פציעות. בית המשפט קבע כי מדובר בהפרה בוטה של תנאי השחרור, שיסודם ברצון להפריד בין העורר לבין משפחת המתלונן. בהמשך לכך, ביום 29.10.2015 הורה בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופט י' אברהם) על מעצר העורר בפיקוח אלקטרוני בכפר טורעאן, ובכפוף לתנאים נוספים שפורטו בהחלטה. ביום 25.2.2016 דחה בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופט א' קולה) את בקשת העורר לעיון חוזר בהחלטה, וזאת על יסוד התסקיר המשלים שנערך לעורר (להלן: התסקיר המשלים). כעולה מהתסקיר המשלים, מהעורר נשקפת רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות פורצת חוק. שירות המבחן הוסיף כי הסכם הסולחה שנערך בין המעורבים בסכסוך. מעבר לכך, בית המשפט ציין כי העורר הפר את תנאי שחרורו פעם נוספת, בכך ששהה בזמן הדיון ללא ליווי של מפקחיו, ולפיכך נקבע כי לעת הזו לא ניתן לתת בו אמון.

6. מכאן הבקשה שלפניי. העורר טוען כי שגה בית המשפט כשדחה את בקשתו לעיון חוזר באשר למעצרו בפיקוח אלקטרוני בכפר טורעאן. העורר שב על טענותיו לפני בית המשפט המחוזי, שלפיהן אין לו עבר פלילי; כי חלוף הזמן

מאז מתן ההחלטה בעניין תנאי מעצרו בטורעאן מצדיק עיון חוזר בהחלטה; כי משפטו צפוי להימשך זמן רב; כי להבדיל מהעורר, המואשם בסיוע בלבד, הנאשם העיקרי בתיק, שהוא קטין, שוחרר לביתו בכפר כנא; וכי הסולחה שנערכה בין הצדדים היא כנה. עוד טוען העורר כי בית המשפט המחוזי שגה כשביסס את החלטתו על הפרה קודמת של תנאי השחרור וכי ההפרה שעניינה הגעה לדין ללא ליווי מפקחים היא חד פעמית.

7. בדיון לפניי שב בא כוחו של העורר על נימוקיו בערר. המשיבה סמכה ידיה על החלטת בית המשפט המחוזי, תוך שהדגישה את הפרות תנאי השחרור החוזרות של העורר; את אובדן האמון בעורר; ואת עמדת שירות המבחן אשר למסוכנות הנשקפת מהעורר.

8. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים מצאתי כי דין הערר להידחות. כידוע, הפרת תנאי מעצר מהווה עילה עצמאית למעצר, אף מבלי להידרש לתימוכין נוספים (סעיף 21(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996)). ההחלטה בעניין זה נתונה לבית המשפט, בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה ובכללן נסיבות ביצוע העבירה, נסיבותיו של הנאשם וטיבה של ההפרה. כידוע, כאשר נאשם מפר את תנאי שחרורו, יתקשה בית המשפט לתת בו בשנית את האמון שעומד בבסיס ההחלטה לשחרור לחלופת מעצר (בש"פ 7576/12 יעקב ברגר נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (26.10.2012)). אכן, "מרגע שהופר האמון על-ידי העורר, בשל הפרת תנאי השחרור מספר פעמים, יתקשה בית-המשפט ליתן בו שוב אמון" (בש"פ 8891/09 אדיס אקלום נ' מדינת ישראל (12.11.2009)). בעניין שלפניי נקודת המוצא לדין היא קביעתו של בית המשפט המחוזי בעניין ההפרות המצטברות של תנאי השחרור. כעולה מההחלטה, העורר הפר את תנאי השחרור כמה פעמים בכך שהגיע לכפר כנא; בכך שיצר קשר עם משפחת המתלונן; ובכך שהגיע לדין בבית המשפט שלא בליווי המפקחים. לפיכך, קשה בעיני להלום את טענת העורר כי מדובר בהפרה חד פעמית של תנאי השחרור. הפרות אלו אינן עומדות לבדן, ויש לראותן בצד המסוכנות הנשקפת מהעורר ועל רקע התמונה החלקית באשר לעריכת הסולחה. מטעמים אלו איני סבור כי יש עילה להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי.

9. למותר לציין כי ככל שיחול שינוי בנסיבות, לרבות הבשלת הסכם הסולחה בין הצדדים באופן מלא, פתוחה לפני העורר הדרך לפנות לבית המשפט המחוזי פעם נוספת בבקשה לעיון חוזר; וזה יחליט בעניין כחכמתו.

הערר נדחה אפוא.

ניתנה היום, י"ב באדר ב' התשע"ו (22.3.2016).

ש ו פ ט